

At forvandle 'de mange' til 'den Ene' – kampen for en ny strategisk arkitektur

Schiller Instituttets webcast med grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 11. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 11. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chat-siden.

Helga, vi har mange spørgsmål, hvoraf flere handler om de igangværende krige og militariseringen af verden. Men jeg vil gerne begynde med et spørgsmål om, hvordan det går med at opbygge en alternativ arkitektur. Shirley skriver: »Tak til Helga og Harley for jeres indsats for at genoplive den Alliancefrie Bevægelses antikoloniale program. Jeg voksede op i Indonesien, og min familie var stolt af den rolle, vores ledere spillede i kampen for at gøre en ende på den koloniale udnyttelse. Overgangen til et nyt system har taget mange år, men ser ud til at være tilbage på dagsordenen, især med de seneste konferencer som Eurasian Economic Forum (EAEU) og Forum on Africa-China Cooperation (FOCAC). Kan du opdatere om fremskridtene med disse to begivenheder for at erstatte det imperiale system med et retfærdigt, fredeligt og fremgangsrigt

system?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det går godt, for situationen har ændret sig dramatisk i forhold til dengang, den Alliancefrie Bevægelse startede i 1950'erne og 60'erne. På det tidspunkt var de alle sammen stadig udviklingslande, og de kræfter, der forsøgte at forhindre det, var stærke. Nu har vi praktisk talt, især på grund af Kinas fremgang, en meget stærk økonomi, som i mange henseender allerede er den stærkeste økonomi i verden. Der er faktisk en motor i udviklingen, og mange udviklingslande som Indonesien er inde i en god udvikling. Indonesien vil sandsynligvis overhale Tyskland som den tredjestørste økonomi i løbet af meget kort tid. Jeg tænker på FOAC-mødet i Beijing den 4.-6. september, hvor mere end 50 statsoverhoveder fra de 54 afrikanske nationer var til stede. Mange af dem havde bilaterale møder med præsident Xi Jinping. Jeg synes, der var en meget klar idé om, at fremtiden tilhører det Globale Syd, og at der vil blive gennemført mange udviklingsprojekter.

Jeg siger ikke, at det bliver en let vej, for vi kan også se, at kampen for at forhindre det er meget hård. Der er bestræbelser på at destabilisere flere lande, både af objektive grunde, men også ved at bruge indenlandske sårbarheder. Så det er ikke en let kamp, men jeg synes, at den overordnede tendens er meget lovende. Jeg tror, vi vil se en betydelig konsolidering af bestræbelserne på at opbygge et nyt system på BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober i Kazan i Rusland i næste måned, hvor flere nye medlemmer sandsynligvis vil slutte sig til, og flere andre lande er blevet inviteret som særlige gæster. Jeg tror generelt, at det er en tendens, som ikke kan vendes, medmindre der kommer en tredje verdenskrig. Så stopper alt naturligvis, men jeg tror, at hvis man ikke får tredje verdenskrig – hvilket lige nu er et meget usikkert spørgsmål – så tror jeg, at det Globale Syd; det er lande, som allerede repræsenterer 85 % af verdens befolkning og omkring 70 % af BNP. Jeg tror, det er ustoppeligt, så med al

forsigtighed er jeg meget optimistisk.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål om FN's rolle. Vi begynder med et fra Harry i Colombia, som skrev: »Helga, verdens borgere kræver, at magthaverne stopper aktionerne mod deres borgere. Men FN er en forældet organisation til fordel for den højestbydende, som finansierer dem. Hvorfor sendte FN ikke Blåhjelme som en barriere til Palæstina, hvilket kunne have undgået det nuværende kolossale folkemord?»

Det andet spørgsmål om FN er et spørgsmål om, hvorvidt du forventer, at der vil blive gjort noget ved opfordringen fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og Den Alliancefrie Bevægelse, som opfordrer formanden for FN's Generalforsamling til at handle inden for rammerne af Enhed for Fred for at imødegå Israels manglende opfyldelse af mandaterne mod folkedrab fra Den Internationale Domstol? Personen bemærker, at de hørte dig tale om dette forslag i sidste uge ved IPC-opkaldet.

ZEPP-LAROUICHE: Problemet er, at FN stadig afspejler efterkrigstidens situation med de fem permanente medlemmer i FN's Sikkerhedsråd. Det er et meget vanskeligt spørgsmål at løse, fordi man ikke ønsker at opgive en vis grad af intervention. Det er klart, at de nuværende fem permanente medlemmer ikke er repræsentative for det Globale Syd. Afrika er ikke repræsenteret; Asien undtagen i form af Rusland og Kina, men ikke set fra den udviklende del af det Globale Syds synspunkt. Så det er et problem, og jeg tror, at grunden til, at blåhjelme ikke engang blev taget i betragtning, er, at USA's permanente veto, som nogle gange blev støttet af briterne, eller at briterne undlod at stemme, grundlæggende blokerede for enhver handling. Det er præcis derfor, at denne »uniting for peace«-resolution nu bliver aktiveret. Det er den klausul, der siger, at hvis FN's Sikkerhedsråd ikke er i stand til – af en eller anden grund som et permanent veto fra et af medlemmerne – at handle, så er der mulighed for at bringe hele spørgsmålet op i FN's Generalforsamling. Det vil ske i næste

uge, jeg tror den 17. og 18., hvor forslaget vil blive diskuteret. Jeg kan kun håbe, at dynamikken bliver sådan – og det er der en god chance for, at den bliver – og at uretfærdigheden kan blive taget op og afhjulpet. Jeg tror, at den første dag er en diskussion, og så er det meningen, at den anden dag skal være en beslutning om en eller anden handling.

Jeg synes, det understreger behovet for en seriøs reform af FN. Jeg tror, at minimumskravet vil være, at det Globale Syd er repræsenteret i forhold til deres antal og betydning. Det vil naturligvis møde hård modstand fra de mennesker, som troede, at de var de dominerende indtil nu. Men jeg tror, det er en proces, der er i gang, og som skal være i gang. Jeg tror, at hovedproblemet er, at den eneste måde, man kan få en reel forbedring af FN på, så man forhindrer, at den, der har den største pengesæk, udnytter den, er at gøre præcis det, jeg foreslog i Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det ville i bund og grund betyde, at man skulle give det lovgrundlag, som er fremragende; hvis man ser på FN's charter, bør det ikke ændres. Hele ideen med de fem principper for fredelig sameksistens bør aldrig ændres. Men jeg tror, at det stadig ville kræve noget, jeg ville kalde en metafysisk understøttelse; noget, der placerer disse love eller principper mere i det fysiske univers' evige love. Det er naturligvis noget, der skal diskuteres, så mange repræsentanter for de forskellige kulturer og civilisationer kan finde et fælles sprog; for sådanne principper findes i alle kulturer og på alle sprog, det er bare sådan, at folk giver dem forskellige navne. Men mange gange betyder de præcis det samme; nogle gange kalder man det »naturlov« som i Europa eller »kosmisk orden« som i Indien. Men ideen om, at vi skal bringe forholdene på Jorden i overensstemmelse med de evige love i universet, tror jeg er noget, der helt sikkert ville forbedre FN's situation enormt.

SCHLANGER: OK, for at blive ved Gaza, så har vi dette fra Patricia i Vancouver, Canada. Hun siger »Jeg så med raseri på,

at udenrigsminister Blinken gav en forsinket {proforma} fordømmelse af IDF [Israels forsvarsstyrker], efter at de havde indrømmet, at de havde dræbt Aysenur Eygi, en 26-årig amerikansk statsborger, under en protest på Vestbredden. Jeg råbte til fjernsynet: "Dit hjerteløse skarn, hvornår vil du stoppe de våben, du sender, og som bruges til at dræbe i Palæstina?" Så spørger hun dig, Helga: »Hvornår vågner amerikanerne op til den umoral, der foregår i deres navn?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror helt sikkert, at der kommer bevægelse fra de unge mennesker, de studerende, som lige er vendt tilbage til universiteterne. Jeg synes, jeg har hørt mange rapporter om, at spørgsmålet om folkedrabet er mere varmt i debatterne end nogensinde før. Men jeg vil gerne give folk i almindelighed noget at tænke over, for taberne er helt klart først og fremmest det palæstinensiske folk, som udsættes for dette rædselsfulde show, der foregår i Gaza og i stigende grad på Vestbredden. Der er en anden taber, og det er Vesten, eller de lande, der ser gennem fingre med det, der foregår, og lader, som om de er på Israels side, eller er på den israelske regerings side, som ikke er identisk med Israel som sådan. Jeg tror, at tabet af omdømme og følelsen af integritet er så enormt. Den første forsmag på det får man, når man ser på den nylige pressekonference mellem den jordanske udenrigsminister Ayman Safadi og Annalena Baerbock, den tyske udenrigsminister. Hun stod der som en lille pige, der får skældud i skolen for at have dummet sig totalt. Den jordanske udenrigsminister sagde, at man begår den fejl, at man ikke skelner mellem at forsvare Israels interesser og den nuværende israelske regeringsleders interesser, og at man peger på Vestens tab af omdømme, men også på hele systemets integritet. Verdenssystemet er ved at gå i opløsning som følge af dette tab af moral hos dem, der tolererer dette. Og jeg tror ikke, at det kan repareres hurtigt; det ville virkelig kræve en fuldstændig omvending på 100 %. For eksempel hvis landene i Vesteuropa eller Europa nu ville sige, at vi fortryder, hvad vi gjorde, dette skulle ikke være sket, og vi forpligter os nu

fuldstændigt til at genopbygge ikke bare Palæstina, men hele den krigshærgede region, herunder Syrien, Yemen, Irak, Afghanistan. Og vi vil hjælpe med at realisere Oase-planen ved at foretage investeringer i infrastruktur, kunstvanding, bygge byer, opbygge skovbrug, skabe nyt, ferskvand med Oase-planen. Hvis det kom som et budskab fra FN's generalforsamling, tror jeg, at verden ville være villig til at tilgive. Men jeg tror ikke, at chancen for, at det sker, er særlig stor.

Jeg forudser, at Vesten vil – hvis vi ikke tager os sammen i Europa og USA i verdensoffentlighedens og historiens øjne, har vi på ingen måde gjort os selv en tjeneste ved at lade dette ske. Der er stadig tid til at ændre det; derfor bør vi mobilisere for Oase-planen og et nyt paradigme og ideen om, at det nye navn for fred er udvikling. Det ville afhjælpe situationen. Hvis vi nu opbygger en ny økonomisk verdensorden og begynder at samarbejde med det Globale Syd i forsøget på at overvinde fattigdom og underudvikling, ville det være grundlaget for sjælens forløsning og også en vis orden i verden.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Hun er drivkraften bag Den Internationale Fredskoalition, som mødes via Zoom hver fredag. Du kan deltage i det, hvis du vil; bare gå til schillerinstitute.com for at finde ud af, hvordan du logger på for at se det. Der er endnu et møde på fredag kl. 11 østlig tid.

Her er et spørgsmål fra Ali i London, som er meget aktiv i fredsbevægelsen der, »Nej til NATO«-bevægelsen. Han skriver: »Blinken er her; Starmer tager til Washington for at mødes med Biden. Jeg frygter, at de vil offentliggøre en beslutning om at give Ukraine grønt lys til at bruge langtrækkende missiler til at ramme Rusland. Hvad tror du, de vil gøre?«

ZEPP-LAROUCHE: Præcis det, du lige sagde. Alt er parat til at kunne gøre det. Starmer vil tale med Biden på fredag, og Blinken vil være i London i flere dage og tale med Lammy, hans

håndlanger, og så vil de sammen tage til Kiev og give Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS til dybe angreb ind på russisk territorium. Dette bringer os skridt for skridt tættere på tredje verdenskrig; ideen om, at der ikke er nogen røde linjer, er tåbelig. Disse mennesker spiller hasard med verdens skæbne. På en måde er jeg overrasket over, hvor tålmodig Rusland har været, men jeg er bange for, at den tålmodighed er ved at slippe op. Jeg tror, vi er nødt til at øge fredsbevægelsens aktiviteter. På kort sigt tror jeg, at det er en helt uundværlig ingrediens, for problemet er, at vi stadig har en situation, hvor der i alle lande er et mindretal af mennesker, som er – jeg vil sige – virkelig bange. Hvis man tænker over, hvad der er på spil, så er det eksistensen af alt, hvad vi kender til, af millioner af år på jorden. Titusinder af år med registreret civilisation, alt, hvad der nogensinde er blevet produceret af mennesker med hensyn til videnskab, teknologi, kultur, kunst; alt det vil forsvinde. Ingen vil have en erindring om det. Der vil ikke være noget efter en atomkrig. Det er det, der står på spil, og jeg tror, at den bedste eller en af de absolut nødvendige forudsætninger er, at vi har demonstrationer den 21. september, hvor der er international fredsdag. Jeg tror, der vil være mange aktiviteter i mange lande; hjælp med at opbygge dem. Den 28. og 29. september er der begivenheder i USA, som Scott Ritter og Rage against the War Machine har opfordret til. Og den 3. oktober vil der forhåbentlig være store demonstrationer i Tyskland, især i Berlin. Jeg mener, at det skal manifesteres på samme måde, som fredsbevægelsen gik på gaden i begyndelsen af 1980'erne, hvor hundredtusinder og til sidst en million mennesker gik på gaden. Det skabte et miljø, hvor INF-traktaten måske ikke blev opfundet og udformet, men den var med til at skabe det miljø. Det er det, vi er nødt til at gøre mere påtrængende end nogensinde.

Men det er ikke nok; vi er også nødt til at have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. For jeg tror ikke,

at hvis man udelader det ene eller det andet land, fordi man har overbevist sig selv om, at det er et diktatur eller et autokrati eller et dårligt land, så tror jeg ikke, at det vil fungere. Vi sidder alle i samme båd på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Du kan udløse en pandemi på én dag ved at rejse med et fly, og du kan inficere næsten et helt kontinent. Vi er forbundet; vi sidder i samme båd. Hvis det går galt, går det galt for alle. Derfor mener jeg, at vi er nødt til at have et nyt system, hvor man siger, at sikkerheden er udelelig; at det bedste princip, der kom ud af den Westfalske Fred, var, at man skal tage hensyn til den andens interesser, ellers skaber man kimen til den næste krig.

Jeg tror, vi er nødt til påtrængende at diskutere, hvad der er hvert lands sikkerhedsdoktrin; er det i det lands interesse at have en sådan doktrin? For det, der er sket nu, er, at der træffes vidtrækkende beslutninger hen over hovedet på de mennesker, der ikke engang ved, hvad der foregår; som opstillingen, den amerikanske regerings beslutning – hvem det så end er på dette tidspunkt – om at placere langtrækkende missiler i Tyskland. Som Scholz så fåret sagde, at USA traf beslutningen, og at det er en god beslutning. Denne fyr er virkelig – jeg vil ikke gå ind i en lang beskrivelse af, hvad jeg synes, men du kan forestille dig det. Vi er nødt til at have folkets deltagelse i sådanne beslutninger. Regeringens legitimitet kommer fra de regeredes samtykke; det er et af de principper, som bør være normale. Det blev opdaget af Nicolaus af Cusa i det 15. århundrede, og det indgik i selve ideen om forfatninger og regeringens legitimitet. Lige nu er vi meget langt fra det, hvilket kommer til udtryk ved, at folk ikke længere stemmer på disse regeringer. Nu har Scholz opdaget, at han pludselig gerne vil have fred, fordi SPD lige har tabt to valg i Østtyskland. Man kan kun håbe, at den anerkendelse holder lidt længere end til næste valg, som er om en uges tid.

SCHLANGER: Med hensyn til Europas forhold til USA har vi et spørgsmål fra professor Larafi. Han spørger: »Tror du, at en

afkobling af forholdet mellem USA og NATO kan bidrage positivt til en ændring af den europæiske sikkerhedsarkitektur og dermed til båndene mellem Rusland og EU?« Jeg tror, at dette til dels afspejler diskussionen om at »Trump-sikre« NATO af frygt for, at Trump vil tilbageholde midler fra NATO, hvis han bliver valgt. Men det har også noget at gøre med hele spørgsmålet om Europa og Rusland. Ville en afkobling fra USA gøre en forskel?

ZEPP-LAROUICHE: Lige nu er der et stort pres på alle for at gøre Europa »Trump-sikkert«, for hvis Trump vinder valget, forventes det, at han vil kræve flere betalinger fra europæerne til deres eget forsvar og muligvis ikke bakke op om NATO på samme måde. Men problemet er, at jeg går ind for mere suverænitet til nationalstaterne i Europa, og sammen kan de arbejde som en enhed, ligesom de Gaulle foreslog ideen om en alliance af suveræne fædrelande. Man er ikke nødt til at have en overnational struktur som EU-Kommissionen til det. Men det ville kræve en fuldstændig holdningsændring; den ændring er synlig blandt nogle kræfter i Europa. Viktor Orbán har bevist, at selv et lille land kan handle på en suveræn måde. Da han overtog EU-formandskabet, tog han straks til Kiev, til Moskva, til Beijing, til Washington, til Mar-a-Lago og foreslog en anden tilgang til Ukraine-krisen. Det blev fuldstændig afvist af EU-Kommissionen, og det er de ikke kommet sig over endnu.

Det ville kræve en anden måde at tænke på. Lige nu er der en enorm debat, hvor parlamentsmedlem Sahra Wagenknecht i det seneste tv-talkshow kaldte Scholz for en vasalkansler. Der er en enorm debat om, hvorvidt man kan bruge sådan et ord om kansler Scholz? Alle europæiske nationer, med få undtagelser, opfører sig som komplette vasaller for USA og briterne. Så det skal brydes, og jeg tror, at hvis de europæiske nationer ville tage en uafhængig tilgang og sige, at vi ønsker at samarbejde med BRIKS, med det Globale Syd, med Rusland, med Kina, med de andre lande i det Globale Syd, så tror jeg, at det sandsynligvis ville være et sundt chok for USA. På den anden

side er jeg ikke sikker på, at idéen om at gå i en uafhængig retning uden at forsøge at få USA med om bord ville løse problemet. For hvis verden deler sig i to blokke, er der stadig en absolut fare for, at det kan gå grueligt galt. Man er nødt til at bryde med den nuværende vilje til at bevare NATO's, Vestens og briternes hegemoni, som i virkeligheden ikke længere eksisterer. Jeg tror, at vi befinder os i det farligste øjeblik, for hvis vi ikke finder en fredelig tilgang, en bevidst beslutning om at stoppe konfrontationen og gå i retning af samarbejde, tror jeg, at vi er i fare for at miste hele civilisationen. Det er derfor, jeg skubber på denne idé om en sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til alle nationers interesser. Det inkluderer naturligvis alle nationer; det inkluderer Rusland, Kina, Nordkorea, Iran, USA og mange andre nationer. Jeg tror, det kræver en anden tilgang, men jeg er af den dybeste overbevisning, at hvis man ikke løser det problem, vil det ikke ende fredeligt.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Hendrik fra Tyskland. Han siger »Når jeg hører dig tale om den forfærdelige koalitionsregering i Tyskland, er jeg enig med dig i, at det er den værste regering i efterkrigstiden. Men jeg vil gerne vide, hvad du mener, der bør gøres. Er der mulighed for et tidligt valg? En mistillidsafstemning? Eller skal vi holde ud indtil det næste planlagte nationale valg i september 2025?«

ZEPP-LAROUCHE: Lad os se, hvad der sker med lokalvalget i Brandenburg den 22. september. Hvis disse mennesker ville bekymre sig om landets udvikling, ville de allerede have trukket sig tilbage. De får den ene afvisning af vælgerne efter den anden. Koalitionen har mindre end 30 % på nuværende tidspunkt. De er den mest upopulære, forhadte og afviste regering, den tyske forbundsrepublik nogensinde har haft siden Anden Verdenskrig. Jeg tror, de forsøger at blive siddende uanset hvad. Lige nu havde de f.eks. et topmøde om migration; koalitionsregeringen og CDU, CSU-oppositionen. Det eksploderede, fordi de ikke kunne nå frem til en aftale;

ingen, nul. De kan heller ikke blive enige om budgettet for næste år. Det er uhåndterligt.

Jeg tror, de vil undgå et mistillidsvotum, for de kan bedre lide deres position og de privilegier, der følger med den, end noget andet. Derfor tror jeg, at de vil forsøge at holde fast i den til den bitre ende, uanset hvad der sker strategisk i mellemtiden. Jeg tror, at det eneste, man kan gøre under disse omstændigheder, er at organisere befolkningen, så de begynder at tage ansvar for, hvad der sker med Tyskland. Tyskland er lige nu et skrækscenarie; økonomien er i frit fald. Nu, endelig, efter lang tid, begynder selv brancheforeningerne at advare om, at det er ved at ske. Men de foreslår ikke en ændring, for de foreslår ikke et brud på den grønne aftale; de taler stadig om overgangen til den grønne økonomi, som er en af hovedårsagerne til, at vi er ved at tabe Tyskland på så mange måder. Se på, hvad der sker i sundhedssektoren; den utrolige nedskæring af – Lauterbach har netop foreslået en reform, som vil lukke mange små hospitaler rundt omkring på landet – er allerede forsvundet. I visse områder er forsyningen af mennesker ikke længere sikret; man skal vente otte til ni måneder på at komme til en specialist, selv hvis man har akutte problemer. Det tyske sundhedssystem er ved at falde fra hinanden, bunden er ved at gå ud. Jeg kan kun forestille mig, hvad der vil ske, hvis det bliver værre. De værste ting kan gentage sig med hensyn til vold; det er allerede ret slemt, men den måde, regeringen forsøger at orkestrere det på, er at skyde skylden på alt andet end deres forkerte politik.

Jeg tror, at det eneste middel er at uddanne borgerne. Se på, hvad vi gør – Schiller Instituttet og vores internationale bevægelse, IPC. Der er andre kræfter i Tyskland, som er ved at vågne op, men jeg tror, vi er nødt til at forene os, for jeg kan kun sige, at krisen er ved at nå et kogepunkt, og vi har ikke nok borgere, som har modet under disse omstændigheder, eller forpligtelsen til at kvalificere sig til at finde en

bedre løsning end den nuværende regering. Jeg kan kun bede jer om at slutte jer til os, og lad os gøre det bedste, vi kan.

SCHLANGER: Her er et sidste spørgsmål til dig fra en mangeårig tilhænger, som sagde, at han var meget taknemmelig for markeringen forleden af Lyndon LaRouches 102-års fødselsdag. Han sagde, at han i den forbindelse gerne ville komme med et forslag. »Det er i dag 23 år siden, den 11. september 2001, at operationen med at fremme den nationale sikkerhedsstat blev fremmet af de såkaldte 'terroristers' angreb på New York City og Washington. Lyndon LaRouche forudsagde i januar samme år, at der ville komme en rigsdagsbrand, som ville give de neokonservative en begrundelse for at gå videre med den nationale sikkerhedsstat til dataindsamling, overvågning, censur og så videre. Nu ser vi, at dette angreb på det første forfatningstillæg er ved at tage fart, så det truer forfatningens beskyttelse af ytringsfriheden. Kunne du udgive en pamflet om LaRouches advarsel i januar 2001 om truslen om rigsdagsbrand og spore konsolideringen af en fascistisk stat fra dengang til i dag for at give folk en mulighed for at kæmpe tilbage?«

ZEPP-LAROUCHE: Tak for dette forslag; jeg synes, det er et fremragende forslag. Det gør mig meget glad, for du har lige svaret på det, jeg sagde før, nemlig at vi er nødt til at lade borgerne tage ansvar for tingenes tilstand. Det, du lige har foreslået, synes jeg er et glimrende eksempel på netop det. Jeg vil stadig i dag diskutere det med mine kolleger, for det er helt på sin plads. Da min afdøde mand Lyndon LaRouchelavede denne video, og du kan se den på internettet. Jeg tror, det var den 3. januar 2001, tre uger før Bush-regeringen tiltrådte. Han sagde, at denne regering vil stå over for så enorme finansielle vanskeligheder i det finansielle system, som de ikke er forberedt på at håndtere. Derfor vil de have en tendens til at gå efter et påskud med en ny rigsdagsbrand for derefter at gennemføre præcis det, som rigsdagsbranden gjorde i første omgang; nemlig at gå over til fascistisk politik. Det

var det, der skete præcis ni måneder senere den 11. september. En del af den dokumentation, du henviser til, er, at han ved et rent tilfælde gav et live-interview til radioen i Salt Lake City, Utah. Han havde ingen andre oplysninger; han tænkte bare på det. Det var omkring kl. 9, da de første fly ramte World Trade Center. Han sagde, at det kun kunne være sket i samarbejde med korrupte kræfter i det amerikanske sikkerhedsapparat. Han havde viden om, hvordan flyforholdene var, og om sikkerheden under flyvningerne. Så det er præcis det, der stadig er spørgsmålet. Der var en indsats fra 9/11-kommissionen, men den blev undertrykt. Jeg tror, det ville være meget nyttigt, for under påskud af terrortrusler blev krigen mod terror, hele interventionskrigen, startende med Afghanistan og Irak og Libyen, resultatet af alt dette. Vi nåede frem til den nuværende katastrofe; i en vis forstand kan man sige, at det var Maidan-kuppet for USA. Jeg vil helt sikkert foreslå mine kolleger, hvad du lige har sagt.

SCHLANGER: Vi er nået til slutningen af spørgsmålene. Helga, kan du give os et hurtigt overblik over, hvad der vil blive diskuteret på Den Internationale Fredskoalitions møde på fredag?

ZEPP-LAROCHE: Ja. Jeg vil bede folk om at se på referatet af IPC-mødet fra sidste fredag, den 6. september, som var et absolut gennembrud. Vi havde ekstraordinære patrioter fra flere lande, men især fra USA. Ambassadør Jack Matlock; Ted Postol; oberst Larry Wilkerson; så havde vi en meget vigtig tysk professor, Wilfried Schreiber; vi havde oberst Ralph Bosshard fra Schweiz; tidligere præsident Donald Ramotar fra Guyana. Den diskussion er allerede et absolut must for alle, der ønsker at finde ud af, hvorfor vi befinder os i en så farlig situation, for det, som ambassadør Matlock sagde, var, at de løfter, der blev givet til Gorbatsjov i 1990 – han er en autoritet; han var et tidsvidne. Det, han siger, er i skarp modstrid med mange af de fortællinger, der kommer ud i dag. Så gik professor Postol, en førende atomekspert, naturligvis ind

i forfærdende detaljer om, hvorfor den nuværende situation med atomvåben er så farlig, og mange andre ekstremt vigtige bidrag. Så se venligst på det.

Jeg tror endda, der er en kort version af det nu som en teaser, så du kan få en fornemmelse af, hvad du kan forvente. Og vi har et separat interview med ambassadør Matlock, som han gav til Schiller Instituttet og {EIR}, som også kan findes på Schiller-siden, og som er et absolut must-foredrag om de sidste 30 års historie. Det har skabt en del røre; det er blevet genudgivet eller refereret til i interviews og artikler om det flere gange.

Så vi vil have en fortsættelse af diskussionen; jeg tror, at professor Postol er en af talerne igen. For folk er nødt til at vågne op og indse, hvilken fare vi befinder os i. Så vær med; hjælp os med at forene fredsbevægelsen internationalt. Kun hvis vi står sammen, vil vi forhåbentlig være stærke nok til at få vores stemme hørt.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du er med os igen i dag, og vi ses fredag morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, til fredag.